

πιες της. Τρώντι, εντός οκτώ μόνον ημερών έμαθε να εργάζεται εξαίρετα, εκόπευε δε να τελειοποιηθῆ εἰς τὴν τέχνην μόνος του.

Αἱ τρεῖς ἐκείνοι ἴτεροι εἶχον δόσιν ἕνα καλὸν σωρὸν ξυλίας, μετὴν ὅποιον ἐαπέκτετο νὰ κατασκευασθῇ, εἰς ἕν τῶν κτηρίων τῆς ἀγροποιίας, ἕνα στοιχειώδη προσωρινὸν κλωβὸν διὰ τοὺς κωνί-

καὶ τὴν λύπην, τὰ γενναία παιδιὰ δὲν ἐγκατέλειψαν οὔτε τὰ μαθήματά των οὔτε τὰς ἐργασίας των.

Ἡ ἀνοιχὴ εἶχε περάσῃ, τὸ θέρος διέρρεε, τὸ φθινοπώρον ἐπληθύνει. Ὁλόκληρον ἔτος εἶχε παρελθῆ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ μαρκησίου καὶ καμμία ἐπιστολὴ δὲν ἤρξατο νὰ πληροφορήσῃ περὶ αὐτοῦ τοὺς ἱλικούς του.

« Ἀριστὸς μας νὰ περάσωμε γιατί εἰς τὴν ἀναψα! » (Σελ. 65, στ. α')

κλιος, ἐπιφυλασσόμενος νὰ τὸν κάμῃ ἀργότερα, ἀμὰ θὰ ἐτελειοποιεῖτο, καθ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης.

Ἡ αἰθουσα τοῦ προδρόμου μετεβλήθη εἰς ἐργαστήριον καὶ ὁ Πέτρος ἤρξατο τὴν ἐργασίαν.

Αἱ εἰδήσεις σπαιρίζουν

Εἰς τὸν πόργον τῆς Ροχέτης εἶχον ἐορτὴν καθὰ φορὰν ποῦ ἔφθαναν ἐπιστολαὶ ἀπὸ τὴν Δισσαβῆνα, ἀπὸ τὸ Ριον Ἰανέριον καὶ τέλος ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἀβρες, ἐπὶ οὗ ἐξόριστος εἶχε εὐάσῃ πλήρη θάρρος ἀλλὰ καὶ πολὺ λυπημένως διὰ τὸν χωρισμὸν.

Ὡς διεβύθησαν εἶδον τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Γενεύης, 25, ὁδὸς Μάγιο, καὶ μετὰ χίλια χάδια, μετὰ χίλια λόγια, τὰ παιδιὰ κατέρωσαν νὰ κάμουν τὴν μητέρα των ν' ἀποτινάξῃ τὴν νάρκην τῆς καὶ νὰ γράψῃ ἕν ἐκτενὲς γράμμα εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον καὶ ἀπληπισμένον σὺζυγον.

Ἐπειτα καθὲν παιδί χωριστὰ ἐγραψεν ἀπὸ μίαν μακροσκελῆ ἐκθεσὶν τῶν γεγονότων τῆς καθημερινῆς των ζωῆς καὶ τὰ στοιχικά αὐτὰ γράμματα ἐξεπέμφθησαν πρὸς τὸν Νέον Κόσμον, διὰ νὰ παρηγορήσουν τὴν καρδίαν ἐκεῖνου, τὸν ὅποιον ἔλοι ἐλάτρευαν.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐπερίμεναν ἀπάντησιν, καμμία ἄλλη ἐπιστολὴ δὲν ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴν Δημοκρασίαν.

Βωδὴ ἀγωνία ἐκυρίασε τὰ δυστυχῆ παιδιὰ, ἐνῶ ἡ μαρκησία, διὰ ν' ἀποκαμίξῃ τὴν λύπην τῆς, ἐκαμνεν ἐνέσεις μορφίνης.

Ἄλλὰ μετὰ ὅλην τὴν ἀνησυχίαν

Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο τῆς ὑπαιθρίου γυμναστικῆς καὶ τῆς συντόνου ἐργασίας, τὰ δύο παιδιὰ εἶχον ἀναπτύχῃ καταπληκτικῶς. Θὰ τοὺς εἶδε κανεὶς τρεῖς ἢ τέσσαρα εἴη περισσότερα ἀπὸ τὴν πραγματικὴν τῶν ἡλικίαν. Ἦσαν πολὺ εὐχαραστημένα διὰ τοῦτο, τὸ ὅποιον τὰ ἔκαμνε νὰ ἐπιβάλλωνται εὐκολώτερον.

Αἱ προσκασίαι των εἶχον στερεθῆ ὑπὸ ἐπιτυχίας· ὁ κηδὸς των παρήγγαγε λαχανικά καὶ ἀπωρικά μετὰ ἀθονίαν. Καὶ ὅσα τοὺς ἐπερίσσευαν ἀπὸ τὴν καθημερινὴν κατανάλωσιν εἰς τὸ σπίτι, τὰ ἐπωλοῦσαν καθ' ἑβδομάδα.

Ἡ αὐτὴ ἦτο θαυμασία. Ὑπῆρχον ἄφθονα ἀπ' ὅλα σχεδὸν τὰ εἶδη τῶν κατοικιδίων πτηνῶν, πολυάριθμα δὲ ἦσαν τὰ κουνέλια, μολονότι ἐκουβαλοῦσαν ἀπ' αὐτὰ εἰς τὸ Λαζαζὶ καθ' ἑβδομάδα.

Δύο ὥραϊα γοιδοράκια εἶχον γεννηθῆ, χάρις εἰς ἕνα γείτονα πυργοδεσπότην, ὁ ὅποιος εἶχεν ἕνα ὄνον τῆς ἰδίας ράτσας, αὐτὸς δὲ ἐζήτησε καὶ ν' ἀγοράσῃ τὰ πρῶτα γεννήματα τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς Φαυμάς.

Ἡ Δανικ, ἡ βρετανικὴ ἀγέλας, θὰ εἶχε μετ' ὀλίγον ἕνα μοσαράκι. Μικροὶ καὶ μεγάλοι νῆσσαί

πολυάριθμοι ἐκολυμβούσαν εἰς τὰ νερά τῆς τάφρου, μόλις δ' ἐγένοντο τριῶν μηνῶν, ἡ Καμίλλη τὰς ἐπωλοῦσεν εἰς ἕνα ἔμπορον, ὁ ὅποιος τὰς ἐστειλεν εἰς τὸ Παρίσι.

Τὰ καλὰ παιδιὰ, λογαριάζοντα ἔλ' αὐτὰ, ἐσυλλογίζοντο οὕτως ὡς πατέρας των θὰ ἔμενε πολὺ εὐχαραστημένος εἰς τὸν θάνατον, ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχον ἐγγίσῃ τὰ χρήματα, τὰ κατατεθειμένα εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, ὁ ὅποιος, ἄλλως τε δὲν εἶχεν ἔλθῃ, νὰ τοὺς ἰδῇ ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΑΙ ΘΛΙΒΕΡΑ

Μία εἰδησις.

Ἐνα πρωὶ, ὁ ξυλουργὸς Δυρὰν μετέβη εἰς τὴν Ροχέτην. Ἦθελε νὰ κάμῃ νέαν ἀγορὰν δένδρων.

Συνωδευέτο ὑπὸ τοῦ κ. Γκωσσέ, διευθυντοῦ τοῦ προιονιστηρίου τοῦ Λαζαζι. Οὗτος ἐπέθυε νὰ ἰδῇ τοὺς γίγαντας, τοὺς ὁποίους εἶχε κίψῃ ὁ Μπεσὺ καὶ οἱ ὅποιοι, ὡς ἐκ τοῦ κολοσσίου των ὄγκου, κατέκειντο εἰς τοὺς ἀγρούς.

Τοὺς ἐθαύμασε καὶ ἀμέσως προσέφερον ἕκατὸν πενήντα φράγκα διὰ καθὲν κομμάτι.

Ὑπῆρχον εἰκοσικτὰ κομμάτια δένδρα. Ὁ Πέτρος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς.

— Ἄν θέλατε νὰ καλέσατε τὸν πατέρα σας, τελειώνομεν ἀμέσως, εἶπεν ὁ ἀγοραστής, ἐπειγόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του.

— Εἰμπορεῖτε νὰ συνεννοηθῆτε μετὰ τὸν κύριον Πέτρον, ὑπέλαθεν ὁ Δυρὰν, διότι αὐτὸς εἶνε ἐδῶ ὁ νοικοκύρης. Ὁ κύριος μαρκησίους εὐρίσκειται εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀναχωρῶν τοῦ ἀνέθεσε τὰ πάντα. Ἐχει ἀκόμη καὶ τὴν ἀδειαν νὰ σηκώῃ χρήματα ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, ὅποτε θέλῃ. Εἶνε πληρεξούσιος τοῦ πατέρα του. Ἡ κυρία μαρκησίου εἶνε ἀσθενής, δὲν παρουσιάζεται ποτέ.

— Μοῦ ἀγγυῶσαι εἰ' αὐτὰ ὅλα, Δυ-

«Κάθε φορὰν ποῦ ἔφθαναν ἐπιστολαὶ...» (Σελ. 66, στ. α')

ρὰν· ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ προιονιστηρίου. Τὸ ποσὸν εἶνε σημαντικὸν καὶ θέλω νὰ εἶμαι ἡσυχος διὰ τὸ διδῶ ἐκεῖ καὶ πρὸς πρῆπει.

— Νὰ σὰς παρουσιάσω τὸ πληρεξούσιον τοῦ πατέρα μου, εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Ἐγὼ ἠγγράσα ἤδη ἀπὸ τὸν κ. Πέτρον, προσέθεσεν ὁ Δυρὰν· ἡ ὑπογραφή του ἐμένα μοῦ ἀρκεῖ.

— Τότε τὴν δέχομαι κ' ἐγὼ. Ἄλλὰ τί ἡλικίαν ἔχετε, κύριε; ἠρώτησεν ὁ κ. Γκωσσέ, σπρεφόμενος πρὸς τὸν Πέτρον· πραγματικῶς φαινεσθε πολὺ νέος.

— Δὲν ἐξετάζεται ἡ ἡλικία ὅταν ἔχη κανεὶς μίαν θέσιν ἐμπιστευτικὴν, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Πέτρος. Εἶνε ἀνδρας ὁποιος ἐκκληρῶν χρεὴ ἀνδρός.

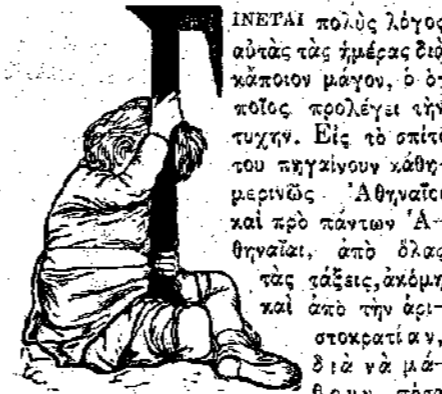
Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐπροξένησαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐργοστασιαρχὴν, ὁ ὅποιος ὑπεκλήθη καὶ ἠελοῦθη τὸν νεανίαν εἰς τὸν πόργον. Ἐκεῖ τοὺς ἐδέχθη ἡ Καμίλλη καὶ τοὺς εἰσήγαγεν εἰς τὴν αἰθουσαν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΝΕΤΑΙ πολὺς λόγος αὐτὰς τὰς ἡμέρας διὰ κάποιον μάγον, ὁ ὁποῖος προλέγει τὴν τύχην. Εἰς τὸ σπίτι του πηγάζουν καθήμεριως Ἀθηναῖσι καὶ πρὸ πάντων Ἀθηναῖσι, ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἀριστοκρασίαν, διὰ νὰ μάθουν πόσα χρόνια θὰ ζήσουν, ποτε θὰ παντρευθοῦν, πόσα παιδιὰ θὰ κάμουν, ἂν θὰ πλουτήσουν, ἂν θὰ λάβουν κανένα γράμμα σημαντικὸν καὶ ἂν θὰ τοὺς συμβῆ κανένα μέγαλον κερδὸν ἢ καλόν... Καὶ αὐτὰ ποῦ τοὺς λέγει ὁ μάγος, ὁ κατέργαρος, ὁ ἀγύρτης τὰ πιστεύουν ὅπως ἄλλοτε εἰ πρόγονοι των ἐπίστευαν τοὺς χρησμούς τῆς Πυθίας. Θὰ πῆτε: τί κουτόκοσμος τοῦ εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας; Ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας; «Κουτόκοσμος», ἀγαπητοί μου, εἶνε παντοῦ. Ἀκόμη καὶ τὸ Παρίσι ποῦ θεωρεῖται ἡ πλέον πολιτισμένη πόλις, τὸ λυμαινόμεναι σήμερον μάγοι καὶ μάγισσαι ποῦ κάμνουν χουσὰς δουλειὰς! Καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἡ χειρομαντεία, ἡ χαρτομαντεία, ἡ λεκανομαντεία, ἡ γραφομαντεία καὶ δὲν εἰς ἕθρῳ κεία ἄλλη μαντεία καὶ ἀγυρτεία, δίνουν καὶ πέρουν. Διότι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποῦ τὰ πιστεύουν, ἐκτὸς ἐ-

κείνων ποῦ πηγαίνουν εἰς τοὺς μάγους καὶ τὰς μάγισσας ἀπλῶς ἀπὸ περιέργειαν, χάριν διασκεδάσεως ἢ χάριν τοῦ σαρμοῦ.

Πολλὰκις ἴσως θὰ ἠκούσατε καὶ σὰς περὶ προφητειῶν καὶ θαυμάτων τοιούτου εἶδους καὶ πολλὰκις θὰ ἠρωτήσατε, ἂν πραγματικῶς μία γύφτισσα εἰμπορῆ νὰ διαβάξῃ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον εἰς τὴν παλάμην ἐνὸς ἀνθρώπου, ἢ ἂν πραγματικῶς αἱ γραμμαὶ τῆς χειρὸς ἔχουν σχέσηιν μετὰ τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, — διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν χειρομαντείαν, — οὐ δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινον χερί ποῦ νὰ μοιᾶξῃ μ' ἕνα ἄλλο. Κάθως ἀνθρώπος ἔχει τὸ χερί του, ἰδιαιτέρον, ἰδιότυπον, ἰδιόγραμμον. Ἡ Ἀστυνομία ἔξασφα, ἡ ὁποία παίρνει τ' ἀποτυπώματα τῶν δακτύλων των συλλαμβανόμενων λωποδυτῶν, εἶνε βεβαίως πλέον περὶ τῆς ταυτότητος ἐκάστου, διότι ὅσον καὶ ἂν μετεμεισθῇ, ὅσον καὶ ἂν ἀλλάξῃ τὴν μορφήν του καὶ τὸ ὄνομά του ἕνας ἀνθρώπος, τὸν τύπον ὅμως τῶν δακτύλων του δὲν θὰ μωρεσθῇ, νὰ τὸν ἀλλάξῃ ποτέ. Ἀπὸ αὐτοῦ θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τὸ χερί τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἴσως ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς του. Ὅτι ἄλλας γραμμαὶς πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνας ἔξυπνος, ἄλλας ἕνας κουτός, ἄλλας ὁ δραστήριος, ἄλλας ὁ τεμπέλης, ἄλλας ὁ εὐχισθητός, ἄλλας ὁ σκληρός, κτλ. Κ' ἐπειδὴ ἡ τύχη, τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται πάρα πολὺ ἀπὸ τὸν χαρακτήρα του, ἀπὸ τὰς ψυχικὰς του ἰδιότητας, θὰ ἠμπορούσε κανεὶς νὰ προφητεσθῇ, βλέπων τὸ χερί ἐνὸς ἔξυπνου καὶ δραστηρίου, οὐ αὐτὸς δὲ εὐτυχῆσθῃ, ἢ βλέπων τὸ χερί ἐνὸς κουτοῦ καὶ ὀνηροῦ, οὐ αὐτὸς θὰ δυστυχῆσθῃ. Δὲν σὰ φαινεταὶ πολὺ λογικόν;... Τί συμβαίνει ὅμως; Ὅτι κανεὶς δὲν ἠξεύρει ποῖον εἶνε τὸ χερί τοῦ ἔξυπνου ἢ ποῖον εἶνε τὸ χερί τοῦ κουτοῦ. Αἱ γραμμαὶ αὐταί, δυστυχῶς, δὲν εἶνε διόλου καθωρισμένα. Καὶ ἂν πραγματικῶς τὸ χερί τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἕνα βιβλίον, κανεὶς ἀνθρώπος δὲν κατέρωσε ποτέ νὰ τὸ διαβάσῃ! Οἱ μάγοι καὶ αἱ μάγισσαι, ποῦ ἰσχυρίζονται οὐ τὸ κάμνουν δὲν στηρίζονται εἰς τίποτε θετικόν, βεβαίον, ἐπιστημονικόν.

Αὐτοὶ π. χ. ἔχουν ὠρισμένην τάχα τὴν γραμμὴν τῆς ζωῆς. Ὅταν εἶνε μακρὰ καὶ ἀδιάκοπος, προλέγουν οὕτως ὅτι ὁ ἀνθρώπος θὰ ζήσῃ πολὺ. Ὅταν διακόπτεται κάπου ἢ δὲν προχωρῇ μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς παλάμης, προλέγουν οὕτως ὅτι ὁ ἀνθρώπος θὰ πάθῃ κάτι κακὸν ἢ θ' ἀποθάνῃ ἐνωρίς. Ἐν τούτοις παρετήρηθη, ὅτι ἀπέθαναν νεώτατοι ἄνθρωποι ἔχοντες μακρὰν τὴν λεγομένην γραμμὴν τῆς ζωῆς, καὶ τὸ ἐναντίον. Καὶ αὐτὸ ποῦ συμβαίνει μετὰ τὴν γραμμὴν τῆς ζωῆς, συμβαίνει μετὰ ὅλας τὰς ἄλλας γραμμαὶς τῆς χειρὸς, τὰς ὁποίας ἔχουν προσδιορίσῃ καὶ ὀνομάσῃ αὐθαίρετως οἱ

χειρομάνται. Ὅταν ἔξασφα θέλουν νὰ σὰς ποῦν πόσα παιδιὰ θ' ἀποκτήσατε, σὰς λέγουν νὰ κλείσατε τὴν παλάμην καὶ κυττάζουν τὰς πτυχὰς ποῦ σχηματίζονται εἰς τὸ πλάγι, κάτωθεν τοῦ μικροῦ δακτύλου. Τὰς μετροῦν, καὶ ὅσαι εἶνε, τόσα παιδιὰ θ' ἀποκτήσατε. Ἐν τούτοις παρετήρηθη, ὅτι ἄνθρωποι μετὰ πλῆθος πτυχῶν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὑπανδρευθέντες δὲν ἀπέκτησαν κανένα παιδί, καὶ ἄλλοι, μετὰ μίαν μόνον ἢ δύο, ἔκαμαν ἄθραμναίαν οἰκογένειαν. Προφανῶς λοιπὸν πρόκειται περὶ αὐθαίρεσας, πλάνης ἢ ἀγυρτείας. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν οὕτως ἢ τύχην, τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου φαίνεται ἀπὸ τὸ χερί του, κανεὶς ἀκόμη δὲν ἠμπορεσθῇ νὰ ξεδιαλύνη τὰς μυστηριώδεις αὐτὰς γραμμαὶς. Θὰ ἐχρησάτε τὴν παρατήρησιν, τὴν περὶ τῆς μεγαλοφύας, ὅταν δὲν διαθέται ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος καὶ πολὺ ὀλιγώτερον μία ἀπλοὺ καὶ ἀμαθῆς γύφτισσα.

Αὐτὰ ποῦ εἶπαμεν διὰ τὴν χειρομαντείαν, ἡ ὁποία παίζει τὸν μεγαλύτερον ρόλον εἰς τὰ ἄντρα των μάγων καὶ των μαγισσῶν — τὰ ὅποια φεῖ! σήμερον εἶνε σαλόνια πολυτελῶς ἐπιπλωμένα καὶ ἠλεκτροπρωτία, — ἰσχύουν καὶ διὰ τὴν κρानισκοπίαν, καὶ τὴν γραφολογία, καὶ τὴν ρινομαντείαν, καὶ τὴν ὄρωσκοπίαν καὶ ὅλας τὰς τοιούτου εἶδους μαντείας. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ πνεύματα, τὰ τραπέζακια καὶ τὰ παρνομοια, ἄλλοτε σὰς εἶπα πόσον ὀλίγον πρέπει νὰ τὰ πιστεύετε. Δὲν μένει τώρα παρὰ ἡ χαρτομαντεία, τὸ περιφημὸν ριζιμὸ των χαρτιῶν... Ἄλλὰ πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἐκ γενετῆς ἠλίθιος διὰ νὰ πιστεύῃ, οὐ ἂν ἀνακατεῦμα τῆς τράπουλας θὰ τοῦ μάθῃ τὴν τύχην του καὶ ὅτι, ἂν ἔξασφα ἔβγῃ ἕνα μαθρον ὀκτὼ κοντὰ εἰς ἕνα κόκκινον τσαοάρι, θὰ συμβῆ κάτι κακὸν εἰς τὸ σπίτι του! Ὅσαςκις σὰς εἶνε νὰ ἐπαληθεῖσῃσαν τοιούτου εἶδους μετὰ Χριστὸν προφητεία, μὴν ἀμφιβάλλεται οὐ ἥτο ἀπλή, ἀμύπητος.

Σὰς ἀπαύξομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΤΟ ΓΡΑΣΙΔΙ

- «Γρασίδι καταπράσινο τ' ἀγέρι τί γυρεβει καὶ σοῦ κρυφομλεῖ;»
- «Ψυχρὸ περνᾷ ἀπὸ πάνω μου καὶ κάπου με χαϊδεύει καὶ κάπου με φιλεῖ.»
- «Καὶ γιατί γέρνει πάντοτε καὶ οὐ 'ς τὸ πέρασμά του σὰν νάσαι ταπεινὸ;»
- «Ὅταν περνᾷ ἀπὸ πάνω μου κυττάζω πάντα κάτω κ' ἐκεῖνο προσκυνᾷ!»

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑ ΠΕΡΙΤΕΤΕΙΑ!

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐπί τέλους ἡ κυρά-Χελώνα ἄρχισε νὰ παρακαλῇ νὰ μὴ τὴν πνίξῃ. Ἀλλὰ ὁ κύρ-Ἀλούπης δὲν ὠμιλοῦσε. Ἡ κυρά Χελώνα ἐπαρακαλοῦσε τὸν κύρ-Ἀλούπη νὰ τὴν κάψῃ τοῦλάχιστον τώρα ποῦ ἐσυνείθισε ἐπὶ φωτιά, ἀλλὰ ὁ κύρ-Ἀλούπης μιλιῖα.

Ἐτράθηε σιγά-σιγά τὴν κυρά-Χελώνα ὡς τὴν πηγή καὶ ἐκεῖ τὴν ὑποχρέωσε νὰ κάμῃ λουτρό. Τότε ἡ κυρά-Χελώνα ἔβαλε τὰς φωνάς. — Τράθηξέ με, κύρ-Ἀλούπη μου, πνίγομαι.

Καὶ ὁ κύρ-Ἀλούπης ἀπήντα: — Τώρα ἔννοια σου θὰ σὲ διορθώσω ἐγώ. Καὶ ἔξαφνα ἔρριξε τὴν οὐρά τοῦ κυρά-Χελώνας, ἡ ὁποία ἐπήγγεν εἰς τὸ βάθος. Ἐπνίγηκε ἡ κυρά-Χελώνα; Κάθε ἄλλο. Ποῖος ἀπὸ σὲ, καλὰ μὲν παιδιά, πνίγεται ὅταν ἡ μητροῦλά του τὸ σκεπάζῃ καλὰ-καλὰ ἀπὸ βάθος τοῦ κρεβατιοῦ του;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τ' ἀρετὴ τοῦ κύρ-Κουνέλη

Μία μέρα, τοῦ κύρ-Κουνέλη τοῦ ἤλθεν ἡ ὄρεξις νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κύρ-Ἀρ-

κούδα, ὅρα ποῦ θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν κρυψώνα τῆς.

Ἐπῆγε λοιπὸν καὶ παρασύλαξε μέσα εἰς τὰ χόρτα, κοντὰ στὸ καλυβάκι τῆς κύρ-Ἀρκούδας.

Σὲ λίγη ὥρα βλέπει τὴν κύρ-Ἀρκούδα μὲ ὅλη τῆς τὴν οἰκογένειαν νὰ πηγαίνῃ περίπατο.

Ἐἶχαν ἐβγῆ ὅλοι μαζί: Ὁ κύρ-Ἀρκούδας, ἡ κύρ-Ἀρκούδα καὶ τὰ δύο τρῦς ἀρκουδόπουλα, ὁ Κούψ καὶ ὁ Κλίψ.

Ὁ κύρ Ἀρκούδας μὲ τὴν κύρ-Ἀρκούδα ἐπροχωροῦσαν ἔμπρός ἔπειτα κάπως μακρότερα, γιατί ἐπερπατοῦσαν ἀγὰ-σιγὰ καὶ ἐφιλονεκῶσαν, ἐπήγαιναν ὁ Κούψ καὶ ὁ Κλίψ.

Ἀφοῦ εἶδε καὶ αὐτὰ ὁ κύρ-Κουνέλης, ἐσκέφθηκε πῶς δὲν θὰ ἔκαμνεν ἄσχημα νὰ σεργιανίσῃ ὀλίγον μέσα στὸ σπιτάκι τῆς κύρ-Ἀρκούδας γιὰ νὰ ἰδῇ τί κρύβει μέσα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἐμβήκε λοιπὸν, τ' ἀναστάτωσεν ὅλα, ἐπῆρε ἀπ' ἐδῶ, ἔφαγεν ἀπ' ἐκεῖ, ἐμύρισεν ἄλλοβ, ἔβαλε τὸ χεράκι του εἰς

ὄλα. Ἐνῷ ὁμοῦ ἀφαχούλευε δεξιά καὶ ἀριστερά, μὲ μεγάλη ἀναίδεια του, ἓνα μεγάλο βάζο μὲ μέλι, τὸ ὁποῖον εἶχε κρύψῃ ἡ κύρ-Ἀρκούδα εἰς τὸ ἐρμάρι τῆς, ἀναποδογύρισε καὶ ἐχύθη ὅλον καταπάνω εἰς τὸν κύρ-Κουνέλην ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ φίλος μας θὰ ἐπνίγητο εἰς τὸ μέλι.

Καὶ δὲν ἐλερώθη ἀπλῶς, εἶχεν ἀλειφθῆ ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν. Τόσον, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ καθῆται καὶ νὰ ἀψίσχῃ τὸ μέλι νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του πρὶν κατορθώσῃ νὰ ἰδῇ καθαρὰ τί εἶχε συμβῆ.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἠμύρσεσε νὰ ἰδῇ, ἔρριψε τριγύρω του μίαν μικρὰ μὲ προφύλαξι καὶ ἐσηκώθη.

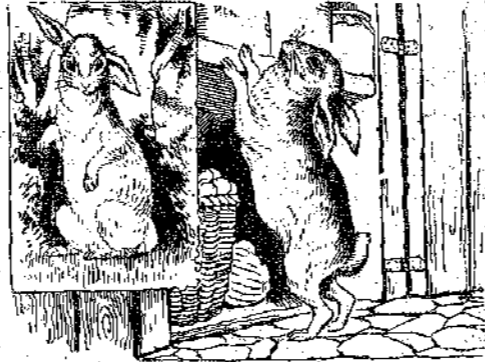
— Τώρα τί νὰ κάμω; ἂν εἴγω εἶται ἐγώ, ὅταν ἤλιε, ὅλας ἡ μυῖγες καὶ τ' ἄλλα ζωῖα θὰ πέσουν κατὰ πάνω μου ὡς σύννεφο. Ἄν μείνω ἐδῶ, ὁ κύρ-Ἀρκούδας θὰ γυρίσῃ καὶ θὰ μὲ πιάσῃ. Εἶμαι χαμένος, ἀληθινὰ χαμένος.

Ἐμεινε σκεπτικός ἕως ὅτου τοῦ ἤλθε μίαν ἰδέαν. Τότε ἐπροχώρησε ἐπὶ νόγρια, ἕως τὸ δάσος καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ ἐκυλίσθη εἰς τὰ φύλλα, προσπαθῶν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν γ' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ μέλι.

Ἐμεινε σκεπτικός ἕως ὅτου τοῦ ἤλθε μίαν ἰδέαν. Τότε ἐπροχώρησε ἐπὶ νόγρια, ἕως τὸ δάσος καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ ἐκυλίσθη εἰς τὰ φύλλα, προσπαθῶν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν γ' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ μέλι.

Ἐμεινε σκεπτικός ἕως ὅτου τοῦ ἤλθε μίαν ἰδέαν. Τότε ἐπροχώρησε ἐπὶ νόγρια, ἕως τὸ δάσος καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ ἐκυλίσθη εἰς τὰ φύλλα, προσπαθῶν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν γ' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ μέλι.

Ἐκυλίετο καὶ τὰ φύλλα ἐκολλοῦσαν ἐπάνω του. Ἐκυλίετο ἀκόμη καὶ τὰ φύλλα ἐκολλοῦσαν ἀκόμη περισσότερον ἐκυλίετο ἐξακολουθητικῶς καὶ τὰ φύλλα

ἐξακολουθητικῶς ἐκολλοῦσαν, τόσον πολὺ ὥστε πολὺ σύντομα ὁ κύρ-Κουνέλης μὲς εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἓνα φοβερὸ σκιάχτρο.

Μὰ τί σκιάχτρο! Ἄλλο νὰ σὰς λέγω, καὶ ἄλλο νὰ τὸ βλέπετε!...

Πηδᾷ ὁ κύρ-Κουνέλης τότε καὶ στρεφογυρίζει καὶ ξαναπηδᾷ καὶ προσπαθεῖ νὰ πετάξῃ τὰ φύλλα, νὰ τὰ ξεκολλήσῃ, ἀπὸ πάνω του, ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πέσουν.

Ὁ κύρ-Κουνέλης τινάξεται, τραντάζεται, ἀλλὰ τὰ φύλλα μένουσιν πάντοτε ἀπάνω του. Κατὰ μὲν ὅς εἰς τὸ δάσος, χορεύει ὡς ἄν

τραλλάς, ὡς ἄν δαιμονισμένος, ἀλλὰ δὲν κατῶρθωνε τίποτε. Εἶδε κι' ἀποτίδεν ὁ κύρ Κουνέλης μὲς ὅτι δὲν θὰ κατῶρθωνε τίποτε, καὶ ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπιτάκι του.

Ἐξελίγησε λοιπὸν, στενοχωρημένος

καὶ ἀγνώριστος, τέλειο σκιάχτρο, τὸ τελειότερο σκιάχτρο, τὸ προμακτικώτερο, ποῦ εἶχε γίνῃ ποτέ.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΑ

Ὁ Μακεδὼν Φίλιππος, φθάσας πρὸ τῆς Σπάρτης, ἔγραψε πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἐρωτῶν ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θέλουσιν, νὰ εἰσέλθῃ ὡς φίλος ἢ ὡς ἐχθρὸς; Καὶ ἐκείνοι ἀπήντησαν:

— Ὅτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο!

Ὁ Δαρμωνίδης, ταχθεὶς εἰς χερσὶν τελευτάτος ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ του, τῷ εἶπεν: — Ἐβγε, χορηγέ! εὐφες τρόπον πῶς καὶ ἡ ἄσμος αὐτῆ θέσις νὰ τιμηθῇ.

Μία Σπαρτιάτισσα, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ υἱὸς τῆς, φυγὼν ἀπὸ τὴν μάχην, ἐσώθη, τοῦ ἔγραψε:

— Κακὴ φήμη σὲ περιέλουσε ἢ ἀπόπλυνέ την, ἢ ἀπόθνηε.

Ὁ Σπαρτιάτης Θεαρίδης, ἀκονίζων τὸ ξίφος του, ἠρωτήθη ἀπὸ κάποιον ἂν εἶνε ὀξυ,

— Καὶ διαβολῆς ὀξύτερον! ἀπήντησε.

Ὁ Σπαρτιάτης Θερακίων, ἐρχόμενος ἀπὸ τοὺς Δελφούς καὶ ἰδὼν κατελιγμένα τὰ στενά τοῦ Ἰσθμοῦ ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Φιλίππου, διότι οἱ Κορίνθιοι εἶχον νικηθῆ, εἶπε:

— Κακοὺς πολυῶρας ἔχει σὰς, ὦ Κορίνθιοι, ἢ Πελοπόννησος!

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀγησίλαος, ἐρωτηθεὶς ποῖα ἀρετὴ εἶνε μεγαλητέρα, ἢ ἀνδρεία ἢ ἡ δικαιοσύνη, ἀπεκρίθη:

— Ἐάν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν δίκαιοι, ἢ ἀνδρεία θὰ ἦτο περιττή.

Ὁ ἴδιος, ἐρωτηθεὶς ἕως ποῦ φθάνουν τὰ ὄρια τῆς Σπάρτης, κραδαίνων τὸ δόρυ του, ἀπεκρίθη:

— Ἐως ἐκεῖ ποῦ φθάνει αὐτό.

Ὁ Σπαρτιάτης Λεωνίδας, διατάξας τοὺς στρατιώτας του νὰ γευματίσων, προσέθεσεν ἄταραχος:

— Καὶ θὰ δαιπήσεται πλέον εἰς τὸν Ἄδην.

Κάποιος ἠρώτησε τὸν Λεωτυχίδην διατί οἱ Σπαρτιάται δὲν πίνουν πολὺ. Καὶ αὐτὸς ἀπήντησε:

— Διὰ νὰ μὴ ρορνιζῶν ἄλλοι δι' ἡμᾶς, ἀλλ' ἡμεῖς δι' ἄλλους.

Ἄρισταγόρας ὁ Μιλήσιος ἤλθε κ' ἐπρότεινε εἰς τὸν Σπαρτιάτην Κλεομένην συμμαχίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἄσων ἤρνετο αὐτὸς, τόσον περισσότερα χρήματα προσέφερεν ὁ ἄλλος, ἢ Γοργώ, ἢ θυγάτηρ τοῦ Κλεομένου, ἐπερβᾶσα εἶπε:

— Θὰ σὲ διαφθείρῃ, πατέρα, ὁ ξένος, ἂν δὲν τὸν διώξῃς ἀπὸ τὸ σπιτί τὸ ταχύτερον.

Ὁ Ἀνδροκλείδης, ἂν καὶ χωλός, προσῆλθε νὰ κατεταχθῇ εἰς τὸ στράτευμα. Ὅταν δὲ ὁ σιρατηγὸς τῷ παρετήρησεν ὅτι, χωλὸς αὐτὸς, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ πολεμήσῃ, ὁ Ἀνδροκλείδης ἀντέτεινε:

— Μήπως πρόκειται νὰ φύγω; Ὅ μὲν ἐδῶ διὰ νὰ πολεμῶ.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

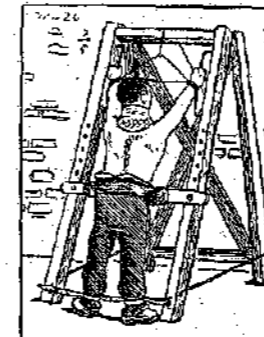
Ἐλέφας... μπεμπές

Ἴδου καὶ ἡ περιεργὸν αὐτῆ ἀληθῶς φωτογραφία νεκροτάτου ἐλεφάντας, γαλοῦχομένου μὲ μπιμπέρον. Τὸ βρέφος αὐτὸ...

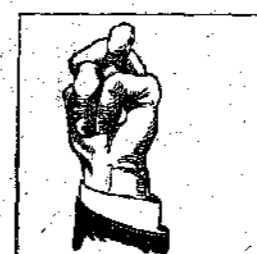
Ἰδὼν, μόλις τριῶν μηνῶν, συνελήφθη ὑπὸ κυνηγοῦ τινος, εἰς τὴν Ἀφρικήν, παρὰ τὸ Οὐάσσο, καὶ διατηρεῖται ἤδη μὲ ἐπιμέλειαν εἰς Εὐρωπαϊκὸν ζωολογικὸν κήπον.

Μαστιγομηχανή

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν αἱ ἀπάχθες μαστιγῶνται. Δημιουργοῦμεν ἐδῶ τὴν εἰκόνα μίαν μηχανῆς πρὸς μαστιγῶσιν ἀπὸ τὰς ἐν χερσὶ εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. Ὁ κατάδικος δένεται ἐπ' αὐτῆς χειροπόδαρα γυμνός μέχρις ὀσφύος, μὲ τὸν λαμῆν μόνον προφυλαγμένον. Δέχεται δὲ κτυπήματα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τῶν πλευρῶν μὲ μαστιγὰ ἐξ ἑνῆς δερματίνων λωρίων. Ὡραία διασκεδασίς!

Ἐδνησια δακτύλων.

Ὁ κ. Σμιθ, ἀπὸ τὸ Δουβλίον, ἔχει μίαν ἑκτακτον ἐδνησιαίαν εἰς τὰ δάκτυλα καὶ εἰμπορεῖ, χωρὶς δυσκολίαν, νὰ τὰ περιπλέκῃ ὡς δεικνύει ἡ ἀπέναντι εἰκὼν. Ὁ ἀντίχειρ κάμπτεται πρὸς τὰ μέσα, ὁ παράμσος κεκαμμένος ἐπὶ τοῦ δείκτου συναντᾷ ἐπίσης ἀπὸ μέσα τὸν μικρὸν δάκτυλον, ὁ δὲ μέσος εὐρίσκαται κεκαμμένος ἐπὶ τοῦ παραμέσου. Δὲν δεκιμάζετε;...

β') Ἐφθαρμένη ἐπιγραφή

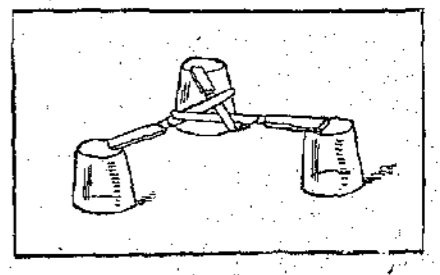
Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆ ταύτης.

Ἀλλοίως: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διακλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὀλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιεῖσθωσιν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποσον διαποσεισθῆ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ἐπὶ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διακλάσεως διοργάν.

Λύσεις τοῦ βου φύλλου

α') Ἡ ὀμβρέλλα εἶνε τὸ μεταξὺ τρίτου καὶ δευτέρου δένδρου ἀριστερὰ διάσχημα, κλειστὴ καὶ χιονισμένη. β') Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίστω. γ') Σπίλιουρος, ταῦρος κόνιλλας, ἀντιλίπη.

Ἴδου καὶ ἡ λύσις τοῦ Προβλήματος, τὸ ἔποικον, ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον:

Ἐβδομαδιαῖοι διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐδέλιπιδος

I	ΧΑ	Α	ΜΙ	ΝΑΣ
ΧΑΙ	I	ΑΣ	ΡΕ	ΟΣ
ΑΣ	ΜΙ	Ω	ΖΑ	ΟΣ
ΑΓ	ΜΩΣ	ΡΙ	Ε	ΓΑΙ

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθῶσιν πέντε ὀνόματα Προφητῶν.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΤΡΥΠΗΜΕΝΟ ΛΙΘΑΡΙ

Ένα μήνα τώρα ήμουν βαρειά στο κρεβάτι από τον άπαιστο πυρετό. Και τί δεν έκαμαν στο χωριό να τον παύσουν. Η γοργή, άλλες έρχονταν τα κάβουνα για να λύσουν το βράκαμα, και άλλες έτρεχαν στο λόγγο να δέσουν το κακό στές οσπαριές. Τίποτε όμως από αυτά δεν έφερε αποτέλεσμα και ο πυρετός έξηκολούθει. «Νά τον πάμε στο τρυπημένο λιθάρι», έλεε τότε μια γρηά—και ή θερμασιά θά τον άφιση». Η άλλες συνεφώνησαν και κατά τα χαράγματα της έπομένης, αφού με έβαλαν καββάλα εις ένα γαϊδουράκι, εκίνησαν για τ'ο τρυπημένο λιθάρι. Από τον πυρετό δεν ήξευρα τί γινάταν γύρω μου, αισθανόμουν όμως υπερβολική κούραση και ο δρόμος μου φάνηκε άτελείωτος. Έπι τέλους φθάσαμε εις ένα άγριο ύψωμα, γεμάτο βράχους και κορυφούς. Μ' έπλησίασαν εις ένα από τους βράχους, μία μεγάλη τούπα άκανόνιστη περνούσε την καρδιά του πέρα-πέρα. Από την τούπα αυτή έπρεπε να διαβή τρεις φορές, και στην κάθε φορά να φτύνω, για να φύγη η άρρώστια από πάνω μου.

Με κατέβασαν από το γαϊδουράκι και το μαρτύριο άρχισε. Με όλη την άδυναμία που είχα, κατώρθωσα να περάσω καλά τις δύο φορές, μα την τρίτη έπεσα εξητλημένος στα πόδια του βράχου. Το μαρτύριο τέλος εις τελειώση και με σήκωσαν να με πάρουν, όταν αδελφούδες μου, φωνάζει μια γρηά, το λιθάρι δεν εινε κείνο, να το τάλιθνω με τη στοργυλή τούπα, και έδειξε ένα περήφανο ύψηλο βράχο μ' ένα μεγάλο στη μέση κανονικώτατο μάτι.

«Ω! το άτέλειωτο μαρτύριο! ή γοργές ειχαν άπατηθή. Και τώρα; «νά! να τον διαβάσωμε πάλι», άκοκρίθηκε ή πρώτη γρηά και τράβηξε το γαϊδουράκι προς το βράχο. Εσκαβαλίκισα και το κουραστικό πέραςμα του βράχου ξανάρχισε. Εις το τέλος πήραν όλίγα μαλλάια μου και νύχια, τα έβύθισαν εις ένα μεγάλο κορμάτι ψωμί, και μαζί μ' ένα φέρεμά μου τα άφησαν εκεί, για να φύγη το κακό από με και να μη ή εις τ'ο υ δ ι ο που θά έτρωγε το ψωμί!

Έπι τέλους εφύγαμε άφίοντος πίσω μας τον παραξένο βράχο. Έπειτα από λίγες μέρες ο πυρετός μου έπαισε. Νά έβρήθησε άρα γε το τρυπημένο λιθάρι;

Βάρια του Κανάρη

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Εινε μεγάλη της Λήθης ή θάλασσα. Μεγάλη και γεμισμένη από τα δάκρυα των δυστυχών που τέμνεις της ζωής των στιγμές κλαίου. Μεγάλη και άστατη. Ο Βορριάς την κάνει να μινάται τον μυκηθμό της δυστυχίας, ενώ άλλους ή πανοσέληνος, ως φιλάρεσκος κυρία, ειμπορεί να καθρεπίζεται στα διαφανή νερά, τας νύκτας της εδνυχίας.

Εινε μεγάλη ή θάλασσα της Λήθης, άλλωμένη στο άπεραντο χάος. Δελφίνια δεν υπάρχουν μόνο μαύρες ιδέες και όνειρα γλυκά πλην χαμένα σβόνουν. Και 'ς αυτή την έρημη, άστατη και μεγάλη θάλασσα, μόνον ένα καράβι, το καράβι του Χρόνου, εξακολουθεί τον άτσλειώτο δρόμο του. Κυβερνήτης του ο Χρόνος, με κοκκάλινα χέρια, δίχως νεύρα και σάρκα, κρατεί το τιμόνι και το στρέφει προς το μέλλον, το μέλλον το άδηλον. Και γελά, και γελά καγχάζων ο Χρόνος, ως να θέλη να νικήη του παρελθόντος τας φωνάς... Πλήν... από που έρχεται αυτός; Που θά φθάση μια μέρα;

Σημεία του Αβέρωφ

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

Η μητέρα:

—Στον ούρανό, παιδάκι μου, που βλέπει [κει ψηλά, Έκει τον άδελφούλη σου μου, πήγαν οι [άγγελοι, Γιατι με την μαμώκα του έφέρετο καλά, Χωρίς ποτέ του το μικρό την πίκρα της [να θέλη.

Το παιδί:

— Για να μην έλθη ο άγγελος και μένα [να σηκώση, 'Απ' τη δική σου την γλυκειά, μαννούλα [μου, άγκαλιά, Πές μου, άλήθεια, πως μπορεί κανείς να [σε θυμάση, Κι' άς μείνω εγώ κοντά σε σε να δέχωμαι [φιλιά.

Ζιζάνιον του Αρσανίου

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο καιμένος ο Θανάσης ήτο καλός άνθρωπος, μόνον ένα κακόν ειχε: έπινα. 'Αλλά τί έπαισε κι' αυτός ο κακομοίρης; 'Από το μέρος όπου ειργάζετο μέχρι της οικίας του, ήσαν τρία οίκοπωλεία. Έπερνούσαν από το πρώτον, του έμύριζαν τα «μεζεδάκια», εκάθητο δια να δοκιμάση. Το ίδιο επάθαινε (χωρίς να το θέλη) και εις το δεύτερον και εις το τρίτον. Η γυναίκα του του έλεγε κάθε βράδυ: — Θανάση, κόψε το κρεσί για να ζή καλύτερα ή οικογένεια σου.

Έπι τέλους το εκάταλας και ο ίδιος και άπεφάσιος να το κόψη, αλλά πώς; αφού ήτο ήναγκασμένος να περνά κάθε βράδυ από τους τρεις ατότους πειρασμούς; Μίαν όλόκληρον νύκτα έσκέπτετο και επιτέλους ηδρε την λύση. — Θά δέσω τα μάτια μου με το μαντήλι, ειπε, και θά περνώ χωρίς να βλέπω. Έτσι, σιγά-σιγά, θά ξανυνθίσω. Το βράδυ λοιπόν έδωσε τα μάτια του και ξεκίνησε δια το σπίτι του. Έπέ-

ρασε το πρώτον καηλείον, του έμύρισαν τα «μεζεδάκια», εκράτησε τη μύτη του και τουοντοβόλως έπερασε και τα τρία. 'Αμα ένόησεν ότι ένίκησε τον εαυτόν του, έλυσε το μαντήλι και στρεφόμενος προς τα όπισω, ειπεν ύπερηφανος και σφίγγων δια της δεξιάς την άριστεράν του χείρα: — Μωρέ γειά σου, Θανάση!... πάμε να σε κρεάσω!!

Έπέστρεψε λοιπόν εις την ταβέρναν όπου εξώδευσε όλα του τα χρήματα, δια να άνταμείνη τον εαυτόν του δια την αξιομημόνυστον πράξιν του. 'Οχι Γιάννης, αλλά Γιαννάκης...

Αούρηματος Τηλέγραφος

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ — ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΕΣ

Τώρα τον χειμώνα, μαζί με τα χιόνια, μας έρχονται τα κοράκια και τα ημερολόγια. Τις παραμονές της πρωτοχρονιάς αυτήν την σκέψη έκαμνα βλέποντας στον έξωθρον ούρανό τα μαύρα κοράκια και κάτω στον χιονισμένο δρόμο τον έφημεριδοπώλη. Διαπερνούσε τον δρόμο σαν σατίττα, έβγαινε από κάθε πόρτα για ναύβη ο άλλην, και σε κάθε μίαν άφινε το ημερολόγιον της έφημεριδος του. 'Ετσι κάθε σπίτι και κατάστημα θάχη το δικό του.

Αυτό εινε το επίσημον ημερολόγιον, όπου ο χρόνος όλος φαίνεται με μιάς. Οι μήνες στέκονται ο ένας πίσω άπ' τον άλλο σαν κολώνες συμμετρικές που βαστάζουν το δλον οικοδόμημα και οι χρονολογίες μοιάζουν σαν προσθέσεις. Και όμως αυτά τα χαρτόνια που μυρίζουν άκόμη τυπογραφικό μελάνι και μάς δείχνουν τον χρόνο πέρα-πέρα, δεν μεγαλώνουν τη ζωή του γέρου κατά τρία δάκτυλα, αν τα μαζέψης όλα από χρόνο σε χρόνο.

Από το ημερολόγιον όμως εγώ προτιμώ τον ημεροδείκτη, τον παραφουσκωμένο σαν τυφλοποντικό, που ένα-ένα μας γεννά τις μέρες και τους μήνες, που μάς κρύβει ως την τελευταία στιγμή την καινούργια χρονιά του κάτω από μίαν ώραία ζωγραφιά.

Οι μέρες πετούν σαν πεταλούδες αλλά μία-μία κάθε φορά. Ο ημεροδείκτης όμως ξανανειώνει κάθε τόσο, σαν τον άνθρακο και κάθε που του ξεσχιζετε ένα φύλλο, σάς καθαινει μαζί με τη γιορτή σας και πώς ήταν ποτέ ένας Κοιμαϊκός πόλεμος, πώς ο 'Ηλιος βόισκεται τον Αιγόκερω ή... κανέν άστειο του Έξαρχοπούλου

Πλοίαρχος Νέμος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η 'Αηλιτισμένη Κόρη μαθαύσα άργά ότι ο πατήρ μιάς φίλης της απέθανε, έσπευσε να της γράφει συλλυπητήριον, το όποτον ήρχιζεν ως έξής: «Η έπιστολή αυτή έρχεται βεβαίως κατά-πιν έορτής. ...» Έστάλη υπό της Μελαχροίνης Έλληνοπούλας

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ (CERVANTES) ΔΙΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ Με όρθοήκοντα ώραιότητας εικόνους και γεμοιογραφίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 38, οδός Εβριαιδών την 18 Ιανουαρίου 1912

ΕΧΕΙΣ δίκην, 'Αθανάσιε Διάκε, το λάθος εινε σπουδαίον και πρέπει να διορθωθή. 'Ο μήθος «Χήνης», τον όποτον μεταφράσεις, δεν εινε του Αισώπου, αλλά του Κριόωφ, δεν ήξεύρω δέ κ' εγώ πώς έτυπώθη άλλο όνομα άντ' άλλου. 'Όσον δια το γλωσσικόν ζήτημα, να σοσ 'πό την άλήθεια άλλο τόσο σφαλνμαι κ' εγώ αυτά τα 'Αθήνα, Νοέμβριος, Κυριακή κτλ, που τα συνιθίζουν τώρα-τώρα μερικοί νέοι ποιητάι. Τα θηλυκά όμως τριτόκλιτα, που ή Δημοτική τα κάρνει πρωτόκλιτα (άνοσι, φύσι κτλ.) λογικόν εινε να γράφεται με η. 'Αν μερικοί, όπως εγώ, επιμένουν εις το κ, το κάρνονον δια να μην έξερνίζεται το μάτι.

Τι κάρνονον οι Ζακυνθιοί και οι Κεφαλλήνες φίλοι μου; 'Αυτοπονοιά να λάβω ειδήσεις των μετά τον ροθερόν σεισμόν που έπράξατε τα νησιά των. Ποσο θά έτράμαξαν οι καιμένοι μου! 'Αλλ' ές ήμεθα ευχαριστήμενοι αν έξώφληταν μόνον με τον ρόθον! Δεν εινε ανάγκη να μου όρκισθής, 'Εκκεντομική, ότι ήχεις φύχωσιν μαζί μου και ότι κάθε Σαββάτου, όποτε άκούθ, το κουδούνι, καταβάνεις τα θύ άκαλιτά του σπιτιού σου δια να ιδής αν ήθα... ω, αυτήν την φύχωσιν την ήγουν τσα άλλα παιδιά! Και αυτά με την ίδιαν άνημπονησίαν με περιμένουν...

Νά, πρώτο-πρώτο από τα σεισμοπαθή μέρη, μου ήλθε το γράμμα της Υψικής Στογής. 'Εχόρησεν άριετα χωρίς να θέλη, το σπίτι της όμως δεν έπαθε τίποτε και ειμπορεί άκόμη να κοιμάται μέσα με σχετική ησυχίαν. Πάλι καλά!

Ας εινε λοιπόν, 'Εθνικέ Παίτη, με τον καινούργιο χρόνο. 'Αλλά να μου γράφης τακτικά και να λαμβάνης μέρος εις όλους τους Διαγωνισμούς. 'Οχι να μάρψης πάλι μ' ένα γράμμα μονόκλιτο!

Τα ίδια άπαντά και εις σε, Χαλασμέ Κόσμου. Μίαν φοράν, ένα παιδί που ειχε αυτό το ψευδώνυμον εις τον κύκλον μας, έχλασε πραγματικώς τον κόσμον! Σ' ευχαριστώ δια τας ενεργείας, καθώς και ταδέξια σου. Μη λέγης «άδύνατον», Βασιλεύ των 'Αδμαρτών! Τίποτε δεν εινε άδύνατον δι' όποιον ήχει θέλησιν κ' επιμονήν. 'Αν ήφαρνα έπίμενες περισσότερον με αυτός που σοσ ήρνήθησαν, θά έπιθάνον να έγγραφούν, έφου μάλιστα ήγουν και τα μέσα. Αυτό να ξεύρης δι' όλα τα πράγματα της ζωής και να μην απέπιζειςαι μετά την πρώτην ή δευτέραν άποπειαν. Πώς τα περάσεις με τους σεισμούς; 'Όσοις έψ' Ανδροβίτος, τα όνομάτα των λυτών, των όποτων αι λύσεις φθάνουν εις το γραφεϊόν μου μετά την στοιχειοθέτησιν του φύλλου (Τρίτην ή Τετάρτην) δημοσιεύονται εις το έπίπεμον. Μη γράφης λύσεις αι άσπίσεις και γράμμα εις το ίδιον χαρτί. Καθόν χωριστά.

Το 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες μου γράφει: «Πρός μεγάλην χαράν του άδελφού μου δημοσιεύεις και φέτος ο 'Αλοούρη και Κουέλην».

'Αλλά και προς ιδίχην μου, διότι αυτό το μιστορηματάκι εινε τόσοσ ώραιον και χαριτωμένο, ώστε το πρώτιμύ από κάθε άλλο άστειον. Και τί σίμπτικωσι;... 'Αλλά όχι! αυτό δεν το λέγω...

Η Μόνωσις μου γράφει: «Είδα ότι ο Δωδοναίος, εις την 'Αγνιτισίαν του, παίρνει ένα καλό κορμάτι από την 'Αδύσιν» μου, την όποιαν ειχα την ευχάριστον να ίδω δημοσιευομένη εις εν των φυλλαδίων του 'Ιουνίου. Του όιδει όμως καλήν συνέχισαν και δι' αυτό τον συγχωρώ. Είπέ του το.» Του το λέγω—και να ιδούμε τί θα πη.

Ωραία έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έδομοδα και οι έξής: 'Αλέξανδρος Μανροκαρδάτος, 'Ηρώς του 21, Περούς, Γενναίουργος 'Ελληνης και 'Εσπερος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίονται: Διάφορα του Περούς, του Τέλλου Άγγα, του 'Ενα Χιωτάκι, της Λύρας του 'Ορφείου, του Σηματοφόρου 'Ελληνος. — «Μεσάνυκτα» του 'Εκκεντομικού. — «Χείρος και δρόος» του 'Αθανασίου Δάκκου. — «Πουλάκι και Παιδάκι» της Φυσιολόγου. — «Τι διηγήθη το καλάρια της Γλυκείας 'Ελπίδος». — «Δυό λειψάνα» της Βάρκας του Κανάρη. — «Ο άληθής πλούτος» της 'Αργύστου. — Η «'Ονειροπόλος» της Μονώσεως. — «Νύχτα του χειμώνου» του 'Ελληνικού 'Ιδεώδους. — «Μητέρα και Παιδί» του Ζιζανίου του 'Αρσανίου. — 'Ανέκδοτα, Π. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Εικόνα της Διαπλάσεως» (το ύφος παραφορτωμένο). — «Νυκτερινός περικόπος» (πολύ κοινό). — «Ο Κλέφτης» (λανθασμένοι στιχοι). — «Ο Χειμών» (έντελως άτεχνο). — «Ο Ψιττακός» (γνωστόν, το έδημοσίευσαν και άλλοτε). — «Σεισμός» (κατώτερον του θέματος).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: 'Ορίων, α. (Γ.Γ.) Μαγαμένο Φούλι, κ. (Σ.Ε.) Ρόδου Μοσχολήνια, α. (Χ.Σ.) Κοσμοκράτειρα 'Ελλάς, α. (Χ.Ν.) Λάκρη της 'Ηπειρου, κ. (Ξαρ.) Μονήρης 'Ονειροπόλης, κ. (σας ειμαι γνωστή) 'Ελληνικόν Αιόθημα, α. (ποιος ειμαι) 'Ασιατικόν 'Αγοράκι, α. (αν μ' ειρης) Λευκοθέη κ. (Α.Κ.) Σενθή Φοίβη κ. (—Θ.Ρ.Π—) Λαφνοστερης Σημεία, κ. (Παλαιά φίλη της Δ.) 'Αργιανιά, α. (Χ.Ρ.Θ.Σ.Χ) 'Ελληνοπούλο της Ρωσίας α. (Χ.Ν.Α.Θ.Χ) Ταπεινόν 'Ιον, κ. (Χ.Α.Ν.Χ.Χ) 'Εσπερος, α. (Π.Κ.) Νίκη του Παιανίου, κ. (Ω.Κ.)

'Ανανεώσεις ψευδωνύμων: 'Υδατικός Χάνος, α. Μόνωσις, κ. Σελήνη Πραγματικότης, α. Δόναυς της Θελησεως, κ. Νικολέτος Πετιενώρης, α. Δάφνης Σίεφανος, α. Γενναίουργος 'Ελληνης, κ. Φοίβη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: 'Ο Βασιλεύς των 'Αδμαρτών (β) με

Είμαι Ζακυνθία— ή 'Εσπερίδα(0) με 'Απολοθεσίαν 'Ελπίδα, Φυσιολόγου, Ποιμενίδα του Άθου, Γλυκαράρια— ή 'Ιδιότροπη Σανθούλα (0) με 'Ιργύνησιαν, 'Ιριδα, 'Εξόριστον 'Ανθίδα, Ρομάου— ή 'Ηρώς του 21 (0) με Σέλλαν Βολάντη, 'Αντινή Δύσιν, 'Ελληνικήν Δόξαν, Κυυάκιων του 'Αργού. Γλυκείαν 'Ελπίδα, Μελέζωρ— το Ρόδου Μοσχολήνια (0) με Πανελλήνιον Πόθον, Άθρον Φεραίου, Θεών 'Ελπίδα, Ρέμυλλον, 'Ηχώ της 'Ηπειρου, Ρεζενιά, 'Ηβην— ή Φυσιολόγος (0) με 'Ονειροπόλον Ψυχήν, 'Ηρώδα του 21, 'Αλατοπανιήν Μεξικάναν— ο Χαλασμέ Κόσμον (0) με Περιστέρον του Νάε, 'Ηρώδα του 21, Λιχηρόρον της Νοβλαίας, Τσοούργου, Κρητικοπούλαν— ή Δάφνη με Δάφνης Σίεφανον, Μαγαμένην Καμείλιαν, Γλυκείαν 'Ελπίδα, 'Ηχώ της Καρδιάς, Κρητικοπούλαν.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Νέλικε (καλύμμα έστειλα) Φοίβη (έλαβα, ευχαριστώ) 'Αφροδίτην των Μεδίκων (ευχριστώ δια το ξεσπάθωμα) Μονομήτην 'Απόλλωνα (έλαβα, ευχαριστώ) Ποριώτισην Λερονιάν (έστειλα δυο καλύμματα) Τέλλου Άγγρα (έστειλα, έμε καλώ) 'Ελλάδα του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου (οι περι όν έρωτες δεν εινε και φροντίσι να τους έγγράψης) Μ. Ε. Μιχ. (ή παραγγέλια σου έτετελεσθη) ύψαιον τώνοντι θά ήτο εν όλα τα φυλλάδια ήσαν δωδεκασέλιδα, αλλά καθώς πολλάκις σάς ειπα, αυτό έξερτάται από την πρόσθον του ξεσπαθώματος, δηλαδή από σάς τους ίδιους) Κάθμεν (έστειλα, χαίρω πολύ που σάς άρσει τον ο «Πέτρος Ριονοσί»). Θελασομάτια (με γέια το Σήμα το 'Ελαδες βέβαια) Ουλήν (αν έλεγα εις ένα-ένα τους λόγους της απορρίψεως, δεν θά έκαμνα άλλη δουλειάν! έστέλλε πάντοτε καλλίτερα και μη σε μέλη) Γλυκείαν 'Ελπίδα (εγχε εις τα 'Ελληνοπούλα που ειπαν τα Κέλανδα ύψο του 'Εθνικού Στόλου) Ροδόδακτυλον 'Ηώ (συγχαρημένη!) Σενθήν Άθρον (και ιδίω ή έορτή των Θεοφανείων τελείται μεγαλοπρεπώς, έννοεις όμως ότι πάντοτε εις την θάλασσαν εινε μεγαλοπρεπότερα) 'Απολοθεσίαν 'Ελπίδα (τας λύσεις αυτού του διαγωνισμού θά εξακολουθήσης να τας στέλλης με το ίδιον ψευδώνυμον που άρσις) Δάφνης της 'Ηπειρου (έστειλα) Ν. Σακέλλ. (δεν ένθυμούμαι και να έρευνήσω δεν έχω καιρόν) 'Ηχώ των 'Αποκαρσενίων (βεβαίως έλήθη και διεβιβάθη το τετραδίον σου) Βασιλίσσαν της Κούρου (έλαβα, ευχαριστώ, έστειλα) 'Ασπλαγγήν Καρδιάν (με το 'Αυστριακόν του Σαββάτου στέλλονται πάντοτε, ώστε ή διέθυνσις σου θά εινε ανεπαρκής) Σηματοφόρον 'Ελλάρα (ευχαριστώ πολύ ή άδελφή σου ειμπορεί να στέλλη μεταφράσεις, άλλ' έννοείται χωρίς εδνύνην, διότι μόνον αι κατάλληλαι θά δημοσιεύονται) Άθρον του 'Ορφείου (ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις, γράψε του, γαιρτισμούς μου εις την άδελφήν σου και επέ της ότι την περιμένω) Γενναίον 'Ελληνοπούλο (ό κ. Φ. σ' ευχαριστώ πολύ δια το ύψαιον δελταρίον) Δύσαν του Φεραίου (έστειλα) 'Ασιατικόν 'Αγοράκι (να! δέκα λεπτά δια κάθε φυλλάδιον) 'Ελληνικόν Αιόθημα (ευχαριστώ δι' όσα γράφεις) 'Ασπλάγγην Κόρην (έχει καλώη Γλυκό Χαυμόγλο (έλαβα ευχαριστώ) τί γινεται με τους σεισμούς;) Παρήγορον Άγγελον (έστειλα εκ νέου) Φ. Δελ. (είς τα ψευδώνυμα τηρεται: έμεθύεται) 'Ενα Χιωτάκι (έλαβα, ευχαριστώ) Θεών 'Ελπίδα (έχεις πολύ λάθος, και στέλλε μου) Δωδοναίον, κλπ. κλπ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 18 Ιανουαρίου, θαπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμός Δύσεων των εν τοις φυλλαδίοις των μηνών Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ασκήσεων.

(Δι λύσεις δεκταί μέχρι της 1ης Μαρτίου)

70. Δεξιόγραφος

Προτρεπτικόν εἰς νῆσον ἀν κολλήσης, Δερματινον δοχεῖον ἢ ἀποκτίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πέδου τῆς Κρήτης

71. Στοιχειόγραφος

Μονάχα τρία γράμματα

Ἄν βάλῃς στὴ γραμμῇ,

Θά κάμῃς μιά βασίλισσα,

Μητέρα δυστυχῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παπαγιάννου τοῦ Τσαρού

72. Μεταγραμματισμός μετὰ Τονογράφου

Περσὸν Βασιλέως

Ἄλλοζω κεφάλι

Καὶ πόλις ἀγαία

Ἀρέσως προβάλλει.

Τὸν τόνον τῆς τώρα

Ἐγὼ μεταβάτω

Καὶ μέσα σὲ πιάτο

Τροφὴν σου, τὴν θέτω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξοριστοῦ Βασιλιῆ

73. Αἶνιγμα

Ἀρχαῖος ποιητὴς τὸ ἄρσενικόν μου

Καὶ πόλις ρωσικὴ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιδυνηῆς Ἑλληνοπούλας

74. Κεκρωμμένον Κόβολοξον

- 1.—Εἰς σπινθῆρ ἀνάπτει πυρκαϊάν.
2.—Ἡ Ρωσία εἶνε κράτος ἀγανές.
3.—Προσέτω καὶ παρατρέτω μὴ κάμω λάθος.
4.—Τὴν ὕδραν ἐρόνευσεν ὁ μέγας Ἡρακλῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

75. Τελώνιον

- ***** = Νάρκωτικόν.
**** = Ἐπιθετον οὐδέτερον.
*** = Ἄνοθος.
** = Μεσογῆ.
* = Σύμφωνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσκημάτου Τηλεγράφου

76. Μαγεικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόδος

Ἡ Ἑλένη λέγει εἰς τὰς ἀδελφάς της :
— Δούση, Κάκια, ἔλατε πρῶτα νὰ φάμε
κ' ἔπειτα διαβάζουμε.—Μὰ τί θὰ φάμε; ερω-
τᾷ ἡ Κάκια.—Μὰ σὰς τὸ εἶπα!

Τί θὰ ἔρωγαν;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σταγόδος Ἀρσίου

77. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μητέρα Πέρσου
Βασιλέως, τὰ δὲ τῶτα κράτος τῆς Ἀσίας :

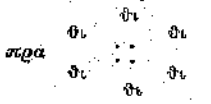
- 1, Ἐντομον. 2, Χώρα τῆς Ἀσίας. 3, Ἀυ-
τοκράτωρ τῶν Γάλλων. 4, Ἀρχαῖος φιλόσο-
φος. 5, Νεογόνον ζῶον. 6, Ποταμὸς τῆς Αἰ-
γύπτου. 7, Ἡρώς ἡμίθεος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐχοῦς τῆς Ἡπειροῦ

78. Ἐλιποσύμφωνον

υ - αη - αι - ηα - λει
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινοτολιστοῦ Χίου

79. Γεῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Φοδλί

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52
508. Διονίδας (λέων, Ἰβας).—509. Χλω-

510. Τῖνος—Τῆνος.—511. Φά-
λαρις—φαλαρίς.
512. A I P
Λ Δ
E H
K A M T O Σ
Λ E Δ P
A I A N A P
I P B Σ
T Π E O
H P A K Λ Η Σ

521. ΑΡΓΟΣ—ΚΥΡΟΣ (ΑΣτήρ, ΡΟΔον.
ΓΡαφι, ΟΥρά, ΣΚῆρος).—522. Ἡ παπᾶς
παπᾶς, ἡ ζευγᾶς ζευγᾶς.—523. Ἀπόφευγε τὰ
περιτὰ ἔξοδα(ὑπὸ φευ γε-τᾶ περὶ τὰ-ἐξ-ω-δα).

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Κερκυραϊκὴ Αὔρα, αἰτηθεῖσαν διευθύν-
σιν μου σᾶς, ἔστειλα διὰ τοῦ Γρα-
φέλου.—Μόνωσις. (IB, 29)

Νικόλας Ἀθ. Βελόνια, εὐχαριστῶ πολὺ
δι' εὐχάς, εὐχόμενος ὁμοίως.
Γεώργιος Σ. Χρυσόπαις. (IB, 30)

Τὸν πολυαγαπημένον μου φίλον Ἑλλάδα Ὀ-
νισρεμένη εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς
καρδιακάς εὐχάς του.—ὁ φίλος του
Δάφνης Στέφανος (IB, 31)

Αγαπητὴ Ἀθανάσιε Γιορτζῆ, γιὰ τὸ νομᾶ
σου σοῦ στέλλω χίλιες εὐχάς.
Κων. Α. Στουμπιάδης. (IB, 32)

Αγαπητὴ Ἐξοριστε Βασιλιῆ, γιὰ τὴ γιορ-
τῆ σου μυριάς εὐχάς.
Δάφνης Στέφανος. (IB, 33)

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1912

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα, τὴν 15 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆσα
οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1668, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς
ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐνεαήμερον, ἐξά-
μηνον ἢ τρίμηνον, ἐντός τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰανουαρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ
κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ :

- 34, ἐκέρδισεν ἐν ἀρολογίῳ τῆς τοπῆς.
653, 122, ἐκέρδισεν ἑκατοσ τῶμονος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40
κατ' ἐκλογὴν του.
1407, 55, 278, ἐκέρδισεν ἑκατοσ τῶμονος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δρα-
μῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
849, 1481, 582, 1082, ἐκέρδισεν ἑκατοσ τῶμονος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
3, 389, 173, 1576, 1258, ἐκέρδισεν ἑκατοσ ἀπὸ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Δια-
πλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.
761, 896, 1352, 168, 977, ἐκέρδισεν ἑκατοσ ἀπὸ ἐν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγίλου τῆς
Ἀγάης ».
1518, 1020, 1217, 342, 13, 958, 265, 1801, 786, 654, ἐκέρδισεν ἑκατοσ
ἀπὸ ἕνα τῶμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.
328, 90, 1435, 594, 1279, 224, 1201, 42, 1444, 877, 461, 1638,
1873, 573, 1536, 287, 1492, 141, 1551, 1430, ἐκέρδισεν ἑκατοσ ἀπὸ ἕνα τῶμον
Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μετὰ τὸ 3ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐξδομάδος, χωρὶς νὰ δικαι-
ῶται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτοῦ δώρου δι' ἄλλου,
οὔτε 1ης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποιοὶ ἐκέρδισαν
τῶμονος κατ' ἐκλογὴν των, ἀπυθνήσκειν σημερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρί-
σων ποῖνος τῶμον; ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1912 θὰ γίνῃ τὴν 15
Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρω-
σαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐνεαήμερον,
ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντός τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1912. Εἶνε
δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.

Αναλλασσο γράμματόσημα παντὸς κρά-
τους, ἀνταποδίδων Ἀδυναμίας, Οὐγ-
γαρίας, Βουναίας καὶ ἄλλα. Διεύθυνσις
ἀσφαλῆς: P. Coulouthros, Hauptstrasse
116, Wien III.—Νέλμα. (BF, 34)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 6ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 69.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ν. Α. Σκορδαβός, Α. Η. Παπαγιάν-
νης, Πολυζῆν Μ. Ἀρναῖου, Ἄντ. Α. Ριζάκης.
Γ. Ε. Σακασσανός, Στ. Βέστης, Νου. Βέστης,
Μέλλων Ναυτοκάσις, Ἰωσηφ Κ. Ἀρτίου, Ἑλλη
Ἐρ. Μέμεσσα, Εὐέλκας, Νικ. Η. Παπαγιάννης.
ΠΕΤΡΑΪΣ: Χαρ. καὶ Ἀλεξ. Οἰκονομοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Εὐαγγελία Α. Τριχοπούλου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Γάσης Γ. Μαργαλιόπουλος, Ἀνα-
στάσιος Μαρτῖνος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἄδων. Σ. Γούστης, Ὀδυσσεὺς
Ἀνδροθέσσις (5,6) Σπυρ. Μανουγιάννης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Παῦλος Ι. Δημητριάδοπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τηλ. Α. Σηλυβρίας, Γεωργ. Α.
Σηλυβρίας.
ΠΑΤΡΩΝ: Τούλα Παπαχρονοπούλου, Βασιλικὴ
Παπαγεωργιοπούλου.
ΠΥΓΟΥ: Ζώης Σπ. Τσακλίνης.
ΣΑΑΚΙΑΣ: Ζένη Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐνδοξος Ἰωακίμ, Ἐλένη
Κ. Στρουμῆ.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Γ. Στασιδης (5,6).
ΚΑΛΑΜΠΟΔΕΩΣ: Ζαχαρὸς Π. Μαρμαρόδη.
ΚΥΔΟΥΝΙΩΝ: Εὐμμένης Ι. Κερασευτῆς.
ΕΒΔΟΥΠΟΔΕΩΣ: Βυζαντινὴ Ἀηδὼν (4,5), Ρεθμα
τοῦ Βουσσόρου.
ΜΥΤΙΑΔΗΝΗΣ: Μιχ. Χρυσομήτης (5), Ἀσια-
κὸν Ἀκρογιάλι (5), Ἑλληνικὸν Αἰσώθημα (5).
ΧΙΟΥ: Νου. Βουλακῆς (4).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆσα καὶ ἐκκληρώθη ἡ ἐν
Καλλιπτολεὶ ΖΑΧΑΡΩ Π. ΜΑΡΑΓΚΟΖΗ, ἡ ὁποία
ἐνεργεῖ διὰ τρεῖς μῆνας.

Πίλοναίετι δρ. 1, 10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.